

Adevăratul iudeu și Israelul lui Dumnezeu

Versete călăuzitoare: Romani 2.17-29; Romani 3.1-3; Galateni 6.12-16

Romani 2.17-29: 17. Dar dacă *tu* te numești iudeu, și te bazezi pe lege, și te lauzi cu Dumnezeu, 18. și cunoști voia Lui, și știi să deosebești lucrurile foarte bune, fiind învățat din lege, 19. și ești convins că tu însuși ești călăuză a orbilor, lumină celor în întuneric, 20. îndrumător al celor fără minte, învățător al copiilor, având forma cunoștinței și a adevărului în lege: 21. tu deci, care înveți pe altul, pe tine însuși nu te înveți? tu, care predici: „Nu fura“, furi? 22. tu, care zici: „Nu comite adulter“, comiți adulter? tu, care urăști idolii, jefuiești temple? 23. tu, care te lauzi cu legea, Îl dezonorezi pe Dumnezeu prin încălcarea legii? 24. pentru că „din cauza voastră este hulit Numele lui Dumnezeu printre națiuni“, după cum este scris. 25. Pentru că circumcizia folosește, în adevăr, dacă împlinești legea; dar, dacă ești călcător de lege, circumcizia ta a devenit necircumcizie. 26. Deci, dacă necircumcizia păzește cerințele legii, necircumcizia sa nu va fi socotită drept circumcizie? 27. și necircumcizia din fire, împlinind legea, nu te va judeca pe tine, care, cu literă și circumcizie, ești călcător de lege? 28. Pentru că iudeu nu este cel în afară, nici circumcizie, aceea în afară, în carne; 29. ci iudeu este acela în lăuntru, și circumcizie, aceea a inimii, în duh, nu în literă; a cărui laudă este nu de la oameni, ci de la Dumnezeu.

Romani 2.29 este folosit de aceia care cred că locul lui Israel a fost preluat astăzi de Biserică, ca dovadă pentru părerile lor. Întrebarea este, dacă această concepție poate fi justificată cu adevărat cu acest loc din Scriptură. În privința aceasta prezentăm unele reflecții:

Romani 2.17 arată clar că pasajul acesta este adresat iudeilor, în contrast cu pasajul anterior, și anume iudeilor ca națiune, care se aflau sub Lege. Prin aceasta și versetul 29 este adresat iudeilor, care în lăuntru corespund ideii de circumcizie.

Desigur și astăzi creștinii dintre națiuni corespund gândului lui Dumnezeu referitor la circumcizie, așa că Pavel spune în Filipeni 3.3a: „Pentru că *noi* [în aceasta sunt deci incluși filipenii dintre națiuni] suntem circumcizie.” Desigur de aceea se pune întrebarea, dacă nu cumva versetul acesta se referă la fiecare care lăuntric corespunde gândului lui Dumnezeu referitor la circumcizie, deci și la creștinii dintre națiuni. Și desigur este valabil și pentru unul care a devenit cu adevărat un „lăudător al lui Dumnezeu” (traducerea expresiei ebraice *iudeu*), a cărui laudă nu este de la oameni ci de la Dumnezeu. Înseamnă aceasta că pentru Pavel acum toți care cred în Hristos dintre iudeii etnici și dintre păgâni au devenit iudei? În versetul următor se spune:

Romani 3.1-3: 1. Deci care este înțâietatea iudeului sau care este folosul circumciziei? 2. Mare, oricum: întâi că, în adevăr, lor le-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu. 3. Și ce dacă unii n-au crezut, oare necredința lor va desființa credincioșia lui Dumnezeu?

Aici devine foarte clar, că Pavel prin noțiunea *iudeu* se referă la apartenența etnică și recunoaște în continuare diferențele față de cei dintre națiuni – chiar și la aceia care au crezut. De altfel ideea că un israelit ar trebui să corespundă și circumciziei lui lăuntrice, nu este nouă; aceasta era așa și în timpurile Vechiului Testament, vezi Leviticul 26.41; Deuteronomul 10.16; 30.6; Ieremia 4.14; 9.26. Și cu siguranță a fost de asemenea așa, că și pentru oamenii

dintre națiuni din timpurile Vechiului Testament era valabil, că ei puteau corespunde gândurilor lui Dumnezeu referitoare la circumcizie; și cu toate acestea nimeni nu crede că prin aceasta ei au devenit iudei. (De altfel: Nici un iudeu și niciunul dintre națiuni nu puteau pe baza *Legii* corespunde înțelesului spiritual al circumciziei, ci numai pe baza *harului* și a *credinței*.)

Versetul arată numai că: „Nici o poziție formală sau exterioară este valabilă înaintea lui Dumnezeu, și nu face corect ceea ce este fals. Dumnezeu evaluează lăuntru. Dumnezeu ar recunoaște un om care ascultă, chiar dacă el ar fi un păgân necircumcis. El ar respinge pe un om neascultător, chiar dacă el ar fi un iudeu circumcis” (F. B. Hole: *Grundzüge des Neuen Testaments, vol. 3, Römerbrief-Korintherbrife*, CSV [Hückeswagen] 1995, pag. 14 – tradus).

Galateni 6.12-16: 12. Toți câți doresc să aibă o înfățișare bună în carne, aceștia vă obligă să fiți circumciși, numai ca să nu fie persecutați pentru crucea lui Hristos. 13. Pentru că nici ei înșiși, cei circumciși, nu păzesc legea, ci doresc ca voi să fiți circumciși, ca să se laude ei în carnea voastră. 14. Dar departe de mine să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume. 15. Pentru că, în Hristos Isus, nici circumcizia nu este ceva, nici necircumcizia, ci o nouă creație. 16. Și cât despre toți cei care vor umbla după această regulă, pace și îndurare peste ei și peste Israelul lui Dumnezeu!

Și Galateni 6.16 este deseori citat, ca să se dovedească că Biserica ar fi „adevăratul” Israel. Însă versetele din Galateni 6.12-14 arată că cei adresați sunt credincioși dintre națiuni, cărora li se spun aceste lucruri. Cu siguranță apostolul prin expresia „ei” din versetul 16 se gândește în primul rând la acești credincioși. Însă el exprimă aceasta așa fel, că și cei care cred în Hristos dintre iudei, dintre care și el însuși face parte, sunt incluși în aceasta: „Și cât despre toți” este la modul cel mai general.

Ce se înțelege prin „Israelul lui Dumnezeu?” Este aceeași grupă ca și acei „ei” mai dinainte? Împotriva acestui gând vorbește faptul, că expresia „Israel” în nici un loc din Scriptură nu este extinsă la o altă grupă, ci este folosită exclusiv pentru iudeii etnici; chiar și în cartea Apocalipsa găsim diferențierea între credincioșii din Israel și cei dintre națiuni.

Și nici în Noul Testament nu se găsește vreun loc unde cuvântul „și” în sensul „și anume” leagă două substantive (sau persoanele la care se referă), așa ca și cum substantivul al doilea ar fi explicația primului, așa cum presupun unii în acest caz, că Israelul lui Dumnezeu ar fi o explicație a cuvântului anterior „ei”. Dacă „și” este folosit în felul acesta (așa-numitul *kai epexegeticum*), atunci situația este absolut clară. Dimpotrivă în acest caz trebuie din capul locului să susții o anumită interpretare, ca să ajungi la o astfel de traducere.

Mult mai degrabă este ușor de priceput că în cazul celor care umblă după această regulă Pavel se gândește la o grupă deosebită, cu care el se simte legat în mod deosebit: aceia, care vin din Israel, despre care el spune în Romani 9.3: „pentru că aș fi dorit să fiu eu însumi anatema de la Hristos, pentru frații mei, rudele mele după carne, care sunt israeliți.” Dacă aceasta era deja valabil pentru Israel după carne, cu cât mai mult s-a simțit el legat cu aceia dintre ei, care „umblau după această regulă” și nu se lăudau cu oarecare avantaje închipuite ale unei circumcizii exterioare. El a pus această grupă dintre iudei în contrast mare cu învățătorii dintre iudei, care susțineau această învățătură greșită. Această „rămășiță” adevărată din Israel nu ar trebui aruncată în aceeași oală cu iudaizantii.

Apostolul Pavel arată pe parcursul textului din Romani 9, că în interiorul Israelului etnic există un Israel „adevărat”: „Totuși, aceasta nu este ca și cum Cuvântul lui Dumnezeu a fost fără putere; pentru că nu toți cei din Israel sunt Israel” (Romani 9.6). Două capitole mai departe se spune în Romani 11.5: „Astfel deci, și în timpul de acum este o rămășiță potrivit unei alegeri a harului.” Este deci în concordanță și cu aceste locuri, ca în cele spuse în Galateni 6.16 să ne gândim la partea din Israel care crede în Hristos.

Israelul, căruia îi aparține un om, deoarece prin nașterea naturală este un israelit, este numit de Pavel în 1 Corinteni 10.18 „Israelul după carne”. Acest Israel este Israelul care stă sub robia Legii, sub obligațiile vechiului legământ. Opusul acestui Israel nu este Biserica ca „adevăratul Israel”, ci partea din Israel care crede în Hristos. Cândva o altă parte din Israelul după carne, care nu aparține Bisericii, dar care va crede în Hristos, va constitui iarăși „tot Israelul” (Romani 11.26). Așa cum se spune în Isaia 60.21: „Și poporul tău – ei toți vor fi dreți: vor stăpâni țara pentru totdeauna, odrasla sădirii Mele, lucrarea mâinilor Mele, ca să fiu glorificat.” Atunci Dumnezeu va fi purtat de grijă ca toți păcătoșii din Israel să fi dispărut, așa cum se spune în Ezechiel 20.38: „Și voi curăța dintre voi pe cei răzvrățiți și pe cei care nu-Mi sunt credincioși; îi voi scoate din țara în care locuiesc ei temporar, dar nu vor intra în țara lui Israel. Și veți cunoaște că Eu sunt Domnul.”

Vezi graficul:

Căile lui Dumnezeu cu oamenii

